

splet nesrečnih okoliščin, menda se je vlečna jeklenica snela in padla na nosilno. Potem je pa prežagala nosilno in je b'lo konč veselice, ampak to je sám slučaj, a štekaš?» se je trudil Emil.

»Sinko, kolikor jaz 'stekam', je bil rezultat na koncu zelo nizek in ga lahko vidim skozi okno, če bi se upala ozreti navzdol!«

V tistem je kabina že spet zanihala in se stresla, ker so zapeljali pod naslednjim nosilnim stebrom. Emil je bil preveč zatopljen v pogovor s teto, da bi to opazil in ji to tudi povedal, tako pa se je tudi sam že malo zaskrb-

ljeno ozrl naokoli. V kotu pred njima je stal moški ogromne postave, z desno se je držal za oporno palico, v levi pa je držal kratko cigareto brez filtra, ki jo je počasi vlekel. »Zeta« brez filtra, se je spomnil Emil, ker jo je moški prižgal takoj po vstopu v kabino, ko jo je izvlekel iz zelene kartonske škatlice. Tip je bil izrezan Črnogorec, mirno je zrl v globino in vlekel svoj dim iz cigarete. Čeprav je prižgal takoj po odhodu z vstopne postaje, ga sprevodnik ni niti slučajno opazil. Morda bi ga, če bi se kdo oglašil, tako pa se mu ni niti najmanj zahotelo prebujati spečega leva. Resda je bil bolj podoben dva metra visokemu spomeniku počasnih gibov, toda tudi sprevodniška plača je prav nesramno počasna v plazenju za uradno napovedano inflacijo.

Tretji steber stoji na najhujši strmini, zato je tokrat kabino še huje streslo. Teta Ema ni več zdržala.

»Ljubi bog, Emilček, mar je to sploh še normalno, da tako trese, ali nas bo res streslo v dolino?«

Tedaj je moškemu z Zeto brez filtra med prsti levice končno zmanjkalo potrpežljivosti. Počasi, še počasneje, kot se da prebrati takole dolg stavek, se je obrnil in pogledal najprej Emila in potem naokoli po kabini ter nato še samo teto Emo. Oči je imel motne in rdeče, verjetno je bil do roba poln Nikšičkega piva, toda brez dopinga ni vrhunskih rezultatov in če se hočeš pohvaliti vnukom, da si bil »skoraj« na Triglavu, je pač treba vzeti stvari v svoje roke! Sedaj pa mu neka stara matróna tam s prestrašenim glasom ugotavlja, kako se vse trese in postavlja njegovo moškost na preizkušnjo! Z globokim basom ji je naglas, da so lahko slišali tudi ostali, razložil:

»A ma, ljudi, trese se i od kobile rep, pa ne odpadne!«

Nekaj ljudi se je zasmejala, živčna napetost, ki jo je teta Ema raztrosila po kabini, se je porazgubila v špranje in kar naenkrat so se vsi nasmihali in tudi dihati je bilo precej lažje kot pred nekaj trenutki. Črnogorec je po izlivu ljudske modrosti pametno utihnil, kot sova, ki na samem pogrebu ne more več oznanjati svoje daljnovidnosti glede smrti. Mirno se je zopet zazrl skozi steklo, na debelo obloženo s prstnimi odtisi.

Tam v tretjem kotu pa sta stala mlada mamica in sinko. Fantek verjetno niti v šolo še ni hodil in tudi strah ga je bilo še najmanj, ker zaradi svoje majhnosti ni mogel videti prepada spodaj, temveč je le opazoval zasnežene vrhove, ki jih je lahko videl skozi okna. Pocukal je mamo za rokav:

»Mami, zakaj pa se vsi tako smejijo?«

Mamica v otroških letih nikoli ni brala stripov v »tistem« jeziku, morda pa je tudi slabo slišala, kaj so govorili.

»Matiček, tisti stric pravi, da se trese od kabine *pleh*, ampak zato še ne odpade!«

Današnji otroci so pametni, gledajo ameriške risanke in se igrajo računalniške igrice. Zato je poznal tudi nekaj angleških besed, in sploh se je zavedal, da je napreden otrok. Da pa bi se smejal bedarijam, mu sploh ni padlo na pamet. Oh, ti starci! Nakremžil je svoj obrazek, da se mu je prifrknjeni nosek podaljšal kot Ostržku in bleknil:

»Verry funny!«

Spominjanja

HELENA GIACOMELLI

Nedelja je danes. Odšla bom na svoje hribovsko romanje. Stopala bom po mehki, z rumenimi, modrimi, rdečimi, vijoličastimi in belimi cvetovi posuti pašniški trati, do skal, do stene, vse višje pod obok neba, v dotik sonca – do vrha gore.

Odložila bom nahrbtnik. Počivala. Sama v tihoti prostiranih daljav. A vendar ne bom čisto sama... mehke stopinje čutim za seboj... prišli so, moji hribovski prijatelji in znanci, ki so dosanjali svoje sanje v naročju gorá, skozi vrata srca na naša tiha, nema srečanja.

*Nekega dne
na visoki gori
rohnečih vetrov
daljne Himalaje,
v njeni beli
mrzli zahodni steni –
toplji koraki dveh.*

*Na razviharjenem vrhu
dotik dlani,
radost v očeh,
utrujen, srečen nasmeš
na izžetih, razbrazdanih licih.*

*Samoten korak naprej,
po rezi grebena...
... v nebo izginjajoče stopinje...*

*... Tišina.
Praznina...
kot brezno globoka.
Bolečina.*

*V nove dni se
sonce prebujá.
Na obsianih vrhéh
stisk prijateljskih rok
povezuje
cvetje spomina
v življenja svetel krog.*